

[Christmas Møller.]

videre paa en saare let og behagelig Maade ganske udenom det Punkt, som unægtelig har ikke saa ringe Interesse, og som jeg dog gerne vil have Lov at minde om, nemlig den Hjælp, der blev ydet ham ved Landstingsvalget. Før Valget havde den højtærede Statsminister, som bekendt, ikke Bud efter os, og jeg har heller ikke noget stærkt Indtryk af, hverken gennem den Tale, den højtærede Statsminister holdt, eller gennem de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg i Dag fremsatte, at den højtærede Statsminister og Venstre i særlig Grad har Bud efter os nu. Men derom er der jo ingen Tvivl, at i Ugen mellem Valgmandsvalget og Valget til Landstinget havde den højtærede Statsminister Bud efter os, og naar han nu vil gøre Resultatet op, bør han ikke glemme den Hjælp, han fik i de 3 paagældende Kredse; jeg maa yderligere have Lov at sige til den højtærede Statsminister, at jeg tror ikke, man tager saa forfærdelig meget fejl, naar man mener, at det Tidspunkt ogsaa nok kommer en eller anden Gang i denne Rigsdagssamling, da den højtærede Minister atter har Bud til os.

Den højtærede Statsminister vendte sig i sine fortsatte Betragtninger paa et givet Tidspunkt i særlig Grad mod mig og sagde: Hvad vil man fra konservativ Side benytte det Flertal til, som man har sammen med Socialdemokraterne? Jeg havde jo gjort opmærksom paa, at der var sket det nye i den politiske Situation, at det Flertal, som Venstre og Radikale tidligere havde i Landstinget, var tabt, og jeg havde yderligere gjort opmærksom paa, at de Konservative nu havde nøjagtig den samme Stilling som Venstre, og saa rettede den højtærede Statsminister altsaa det Spørgsmaal til mig og mit Parti, hvad mit Parti og jeg vil bruge dette Flertal til.

Jeg vil her gerne først gøre opmærksom paa, at et meget fremtrædende Venstreblad, „Viborg Stifts Folkeblad“, for et Par Dage siden skrev i al Uskyldighed, at Venstre havde aldeles ikke talt om at bruge det Flertal, som Venstre havde sammen med Socialdemokraterne, til noget; jeg vil bede det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg om at tænke paa dette og tænke paa den Tale, han holdt i Dag. Men i øvrigt vil jeg svare den højtærede Statsminister, at det er ganske klart, at vi vil benytte det Flertal, vi har sammen med Socialdemokraterne i Rigsdagens to Ting, nøjagtigt paa samme Maade, som Venstre vil bruge sit Flertal sammen med Socialdemokratiet.

Vi vil naturligvis — og i højere Grad efter den Tale, som det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg holdt, og som jeg ogsaa skal vende mig til om lidt — anvende det Flertal, vi har, til at fremme de Ideer og Tanker og Interesser, som vi er sat til at varetage, paa samme Maade, som Venstre vil gøre det for sit Vedkommende.

Jeg vil yderligere tilføje, at vi for vort Vedkommende, som jeg har gjort opmærksom paa med tilstrækkelig stor Styrke, Gang paa Gang har rettet et Tilbud til Venstre om nærmere Samarbejde, og naar man i Anledning af de sidste Dages politiske Udtalelser har sagt, at der i de Udtalelser, jeg har fremsat, skulde være noget nyt, vil jeg gerne pege paa, at det, jeg har udtalt mig om, og de Tilbud om Samarbejde, som vi for vort Vedkommende har fremsat, Ord til andet er det samme, som vi fra konservativ Side har gentaget i de senere Aar, og Ord til andet er, hvad jeg sagde til den højtærede Statsminister, da jeg paa min Gruppes Vegne svarede ham her i Tinget under Finanslovens første Behandling i Fjor.

Men lige saa klart som det er, at dette Tilbud fra vor Side staar ved Magt, lige saa klart som det er, at vi for vort Vedkommende mener, at denne Politik er rigtig, lige saa klart er det, at den Kendsgerning, at dette Tilbud fra vor Side Gang paa Gang er blevet afvist, ikke kan være uden Følger, og at Venstre naturligvis ikke kan have den Stilling, at dette Parti maa samarbejde med hvem det vil, medens det konservative Folkeparti skulde være henvist til kun at samarbejde til en Side.

Og her synes jeg, at baade det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, Partiet Venstre og den højtærede Regering skulde tænke en Smule over forskellige Foreteelser fra de sidste Dages Politik, bl. a. den Foreteelse, som har vakt forholdsvis ringe Opmærksomhed, men som utvivlsomt kan blive af ikke ringe politisk Interesse, at man for nogle Uger siden har set det radikale Venstre og Socialdemokratiet paa et vigtigt Lovgivningsomraade, nemlig Aldersrenten, forelægge et Lovforslag i Fællesskab, noget, som meget sjældent sker, og hvorigennem de to Partier altsaa paa Forhaand viser, at de vil et stærkt Samarbejde.

Saa spørger jeg, om man saa ogsaa tror, det er forstandigt, saaledes som Regeringen og saaledes som Venstrepartiet, saaledes, kan jeg tilføje, som Regeringspartiet har gjort det — thi vi har jo ikke Regeringspartier i denne Sal, vi har et Regeringsparti —, at afvise de Betragtninger, som er fremsat fra vor Side. Og